

RECENSIONES

Bonus Track

FERNÁNDEZ RIAL, ROSALÍA (2018).

Por Montse Pena Presas

A música é o leitmotiv de toda a obra de Rosalía Fernández Rial, polo que non sorprende que a súa primeira incursión na narrativa, *Bonus Track* (Galaxia, 2018) tamén estea atravesada por notas e ritmos variados xa dende o título e a cuberta. Esa mesma na que unha novísima Patti Smith nos fita retándonos a entrar nesas 22 historias. 22 historias que resaltan porque nelas abrollan personaxes femininas ben potentes, libres e, sobre todo, de acción: como esa Patricia punk que representa a afouteza, como Amelia, a ousada grafiteira que coloca a súa paixón por riba de todo, ou como esa nena loba que a sociedade semella non querer, pero que garda unha forza meirande dentro pois ela si se quere. Son uns caracteres accionados coa tecla das emocións (como ocorría en *Átomos*, un dos poemarios da autora), á vez que tamén se sitúan nas marxes, no mundo máis invisibilizado (como sucedía tamén noutro seu libro de versos: *Vinte en escena*).

O ritmo que a autora imprime aos relatos é tremendamente áxil, mesmo acelerado, e semella ter que ver cun compás rápido, coma se a música se fixese aquí palabra veloz que desencadease a acción. Tamén vén dado polo propio xénero da narrativa curta, do que Dieste dicía que consistía en facer xirar as avelaíñas arredor dunha mesma luz. Neste caso, Fernández Rial consegue que os seus personaxes xiren axiña, mais de cando en vez dá un golpe certo, provocando que as avelaíñas e as palabras se apaguen a un tempo e a historia tome direccións inesperadas.

A estes elementos cómpre engadir algunhas das claves habituais da poética da autora, como a marcada relación con outras manifestacións artísticas, a presenza latente da poesía (Manuel Antonio, Díaz-Castro ou Rodríguez Fer resoan aquí, porque os versos seguen a explicar o mundo) e a súa faceta de investigadora. Así se explican os xogos metaficciónais que aniñan nestas páxinas, de maneira que ás veces autora e personaxes semellan atoparse na liña onde conflúen ficción e realidade.

Por todo isto, hai que entender *Bonus Track* como un elo coa poesía da autora (de feito, así se chamaba tamén a última parte de *Ningún amante sabe conducir*). Por iso, quizais sexan estes relatos un extra que nos desvela esta faceta de "non narradora" de Fernández Rial, na que volven conflúir a música, a performance, a filoloxía como disciplina total e a poesía para facernos asomar ao abismo do inesperado e estar dispostas a seguir aos seus personaxes na súa fuxida. ■

REVISTAGALEGA
DE EDUCACIÓN
PUBLICACIÓN DE NOVA ESCOLA GALEGA

ISSN: 1132-8932

Páx. 100